

Наша громада — єдина родина

Де згода в сімействі, де мир і тишина,
Щасливі там люди, блаженна сторона.
І.П. Котляревський.

ГРОМАДСЬКО-ПОЛІТИЧНА ГАЗЕТА ПРО ЖИТТЯ НАШОГО КРАЮ

№25(51) 13 ГРУДНЯ 2019 РОКУ

У Білоцерківці врочисто відкрили Центр надання адміністративних послуг

Разом із першим снігом, що випав 3 грудня, у Білоцерківці вперше гостинно відкрив двері новий Центр надання адміністративних послуг (ЦНАП). З нагоди цієї урочистої події біля приміщення, в якому колись функціонувало стаціонарне відділення лікарні (воно кілька років стояло пустою), зібралися жителі села, представники громади, депутати й поважні гості.

Білоцерківська ОТГ стала однією з перших серед 600 територіальних громад і малих населених пунктів, де за Програмою «U-LEAD з Європою» був реалізований цей проект. Покращення якості надання адміністративних послуг, як відомо, є одним із ключових елементів успішного процесу децентралізації в Україні, підвищує доступність та ефективність надання послуг населенню на місцевому рівні.

Задум створити ЦНАП у Білоцерківці належав голові Білоцерківської ОТГ Іванові Васильовичу Лещенку.

— Коли чотири роки тому, — говорив у своїй промові І. В. Лещенко, — ми вперше однією дружною сім'єю розпочали свою роботу як об'єднана територіальна громада, постало питання допомоги кожному жителю у вирішенні елементарних життєвих проблем: заплатити за комуналку, оформити шлюб, зареєструвати земельну ділянку, змінити місце реєстрації, одержати консультацію нотаріуса тощо. Довелося прийняти на роботу перших працівників-реєстраторів.

Пізніше було оголошено конкурси з міжнародною підтримкою для створення ЦНАП, але в першу фазу ми не потрапили. Та доля звела мене в Києві з Ольгою Іванівною Каленіченко, координаторкою проекту «U-LEAD з

Європою». І відтоді за підтримки області справи пішли на лад. Сьогодні ми маємо повноцінну структуру, яка вкрай необхідна всім жителям нашої громади.

Сільський голова щиро подякував усім працівникам, які долучилися до створення ЦНАПу, побажав усім добробуту, мирного неба і натхненної праці на благо громади і всієї України. І звернувся до тієї команди, яка й буде надавати послуги:

— Будь-яку будівлю наповню-

ють люди. Наповнюють своєю працею, любов'ю і добром. Тож від вашого професіоналізму, уміння, тактовності й делікатності залежить, чи припаде до душі нашим жителям ця структура. Я хотів би, щоб у цій будівлі всі працівники й відвідувачі відчували комфорт і затишок, щоб тут панувала атмосфера людяності й ділової співпраці.

Вітаючи присутніх із визначною подією в житті громади, Ольга Каленіченко зазначила, що відкриття ЦНАПу є підтвердженням правильності шляху, яким іде Білоцерківська ОТГ. Бо комфортні умови обслуговування громадян із цивільних, правових та інших питань свідчать про європейську

Виступає Білоцерківський сільський голова І. В. Лещенко.

На відкриття ЦНАПу зібралися чимало жителів громади.

Урочиста мить перерізання стрічки. Зліва направо: генеральний директор ТОВ «Білагро» Ю. В. Кордубан, координаторка проекту «U-LEAD з Європою» О. І. Каленіченко, експерт Полтавського центру розвитку місцевого самоврядування Ю. Ф. Ісаєв, Білоцерківський сільський голова І. В. Лещенко.

Небайдужі люди — це велика сила

Тривалий час великою проблемою для жителів с. Красногорівка і навколишніх сіл Герусівка, Дзюбівщина, Сидорівщина, Морозівщина було неопалювальне приміщення поштового відділення. Через це звільнилася завідувача відділенням, а воно саме опинилося на межі закриття.

Небайдужі до проблеми жителі села Крипак Алла Василівна, Корнієнко Ніна Олексіївна, Соколенко Олексій Сергійович написали колективного листа до Генерального директора АТ «Укрпошта» й організували збір підписів. Під листом підписалися 53 жителі Красногорівки та навколишніх сіл.

У відповідь, яка надійшла з Києва, людей запевнили, що відділення не закриють, воно функціонуватиме й надалі, але... приміщення як не опалювалося, так і не опалюватиметься. Тобто працівники пошти й надалі працюватимуть у нелюдських умовах. Або ж услід за своєю завідувачою звільняться.

Не вдовольнившись такою відповіддю, жителі села постійно телефонували в структурні підрозділи Укрпошти у Полтаві, Великій Багачці, Хоролі, Києві. Їх безкінечно «футболіли» й переадресовували на інші телефонні номери, от тільки братися за вирішення проблеми ніхто не хотів.

І тоді люди вирішили звернутися до сесії Білоцерківської сільської ради. Попри те, що пошта не підпорядковується сільраді, депутати та Білоцерківський сільський голова із розумінням поставилися до проблеми й пішли назустріч людям.

За допомогою спонсора — генерального директора ТОВ «Білагро», депутата Білоцерківської сільської ради Ю. В. Кордубана, за активної підтримки ще одного депутата — А. М. Фененка та заступника Білоцерківського сільського голови П. П. Рибальченка були завезені всі необхідні будівельні матеріали й розпочалася робота. Силами жителів громади були відремонтовані електропроводка й демонтовані старі котли. За монтаж опалення взялися майстровиті Анатолій Іванович Штанько, Анатолій Павлович Селезень, Анатолій Іванович Тимошенко, Йосип Петрович Фединишин. Вони працювали у важких умовах холодної пори року. Тож небайдужі люди вирішили матеріально віддячити майстрам. Кошти на оплату праці зібрали Віра Федорівна Отченасенко, Надія Іванівна Фединишин, Алла Василівна Крипак. Дякуємо всім, хто здавав гроші!

Отож тепер поштове відділення у Красногорівці нарешті опалюється. Створені належні умови для роботи працівників. Це ще раз доводить, що небайдужі жителі, підтримані сільською радою — це велика сила!

Правда, у відділенні так і не заповнена вакансія начальника. Тож звертаюся до всіх жителів громади з проханням підшукати відповідальну людину на цю посаду. А ще до всіх прохання: передплатити періодичні видання (газети, журнали) на наступний рік. Цим ви підтримаєте наше поштове відділення та забезпечите роботою його працівників.

**За дорученням вдячних жителів с. Красногорівка
Ольга КОНОНЕНКО,
голова Білоцерківської
ветеранської організації.**

Далі на стор. 2.

У Білоцерківці врочисто відкрили ЦНАП

Перші відвідувачі ЦНАПу.

Закінчення. Початок на стор. 1

І ось вона, врочиста мить! Символічну стрічку, що відділяє жителів громади від відчинених дверей ЦНАПу, під святкові фанфари перерізають генеральний директор ТОВ «Білагро» Ю. В. Кордубан, координаторка проекту «U-LEAD з Європою» О. І. Каленіченко, експерт Полтавського центру розвитку місцевого самоврядування Ю. Ф. Ісаєв, Білоцерківський сільський голова І. В. Лещенко.

Жителі громади заходять усередину приміщення та на

мить завмирають, озираючись довкола. У ЦНАПі все продумано до найменших дрібниць! Тут зручно як надавати, так і отримувати послуги. А їх, нагадаємо, понад 100.

Залишається додати, що піднесений настрій усім присутнім на святі створювали своїми піснями самодіяльні артисти: родинний дует Аліни і Костянтина Шиянів, заслужений працівник культури України Василь Моспан та ведуча свята Наталія Лук'янець.

Сергій МИКОЛЕНКО.
Фото Зінаїди Матяшової.

Влада

Покарання — штраф

Чинне українське законодавство передбачає державний нагляд (контроль) за дотриманням вимог природоохоронного законодавства в частині дотримання санітарних правил, збирання, утилізації і захоронення рослинності та її залишків (відходів) місцевим органом виконавчої влади. Раніше ці функції були покладені на Державну екологічну інспекцію.

Тож виконавчий комітет Білоцерківської сільської ради звертається до всіх жителів громади та нагадує про заборону спалювання опалого листя, гілок та інших рослинних решток.

Від вогнищ, які розводять порушники екологічного законодавства, в атмосферне повітря виділяються шкідливі речовини: пил, окиси азоту, чадий газ, важкі метали і низка канцерогенних сполук. Разом із листям горить сміття, що суттєво посилює забруднення атмосфери. Це викликає захворювання дихальних шляхів, знижує імунітет людини, посилює негативний перебіг хронічних захворювань.

Якщо ж не спалювати опале листя, а компостувати, це принесе неабияку користь ґрунту та рослинам. Термін дозрівання компосту становить два-два з половиною роки, такий компост посприятиме відмінним добривом для всіх рослин, а проблема з утилізацією листя вирішиться сама собою.

Опале листя можна просто розкидати по городу як добриво: розпадаючись, воно повертає всі поживні речовини, що отримувало протягом свого зростання. Ті частини листка, що розкладаються не так швидко, як черешки, виконують важливу функцію: структурують ґрунт, а це неабияк покращує його якість. Поступово розкладаючись, опале листя та рештки рослин дають їжу бактеріям і комахам, які живуть у ґрунті.

Принягдно нагадуємо, що самовільне випалювання рослинності або її залишків заборонено ст. 771 Кодексу України про адміністративні правопорушення. Вона передбачає накладення штрафу на громадян від десяти до двадцяти неоподатковуваних мінімумів доходів громадян, а на посадових осіб — від п'ятдесяти до сімдесяти неоподатковуваних мінімумів доходів громадян.

На «Ярмарку...» школярі двох громад знайомилися з мужніми професіями

Що таке державність? Що таке держава? Хто такі патріоти? І чи може все це існувати окремо одне від одного? Що потрібно українцям, щоб мати міцну державу та бути впевненими у завтрашньому дні? Адже так хочеться вірити в надійний захист, який нам надають силові структури та люди, які в них служать.

Присутні з цікавістю слухали розповіді про мужні професії.

А що потрібно, щоб самому стати на захист своєї держави та свого народу? Це і романтика, і мужність, і велика відповідальність, а особливо патріотизм і любов до своєї країни. Саме популяризація мужніх професій і стала метою «Ярмарку професій», який відбувся 14 листопада в Білоцерківському СБК для старшокласників Білоцерківської та Рокитянської громад.

Захід не обмежувався допомогою у виборі професії до душі, він мав глобальнішу та відповідальнішу місію: військово-патріотичне виховання учнівської молоді та популяризацію професій, які до снаги лише справжнім патріотам своєї країни.

Сьогодні єдиний шлях повернення державності — громадянсько-патріотичне виховання підрастаючого покоління. Патріотизм у сучасному розумінні — це відчуття того, що всі події в моєму навчальному закладі, в моєму селі, в моїй країні мене не обходять і залежать від мене. Я — творець свого майбутнього.

Відкриваючи захід, Білоцерківський сільський голова Іван Васильович Лещенко щиро побажав школярам не помилитися з вибором свого подальшого шляху та щасливого майбутнього.

Після цього до школярів по черзі зверталися представники:

— Державної прикордонної служби України — Третяков Олег Миколайович, підполковник, уповноважений офіцер по Полтавській області, начальник групи добору на контракт;

Після «Ярмарку професій» представники Патрульної поліції показали школярам свій автомобіль.

— Національної гвардії України — Стороженко Віталій Миколайович, начальник кадрової служби Національної гвардії України у м. Полтава;

— Великобагачанського районного комісаріату — Бережний Віталій Володимирович, майор, заступник військового комісара;

— Військового коледжу сержантського складу м. Полтава — Задорожний Дмитро Валентинович, сержант, інструктор навчального курсу;

— Національної поліції України — Возниця Руслан та Жигілі Катерина, інспектори патрульної поліції у Полтавській області.

Кожен із виступаючих цікаво розповідав

мужності кожному чоловікові. До того ж, може посприяти у працевлаштуванні на певні посади.

На завершення представники Патрульної поліції показали школярам свій автомобіль. І дозволили всім бажаним (а їх було чимало) посидіти у машині, відчутти себе поліцейським. Учні із задоволенням спілкувалися з поліцейськими: приміряли екіпіровку, бронежилети, розглядали машину та робили селфі.

Тетяна ДАЦЕНКО,
провідний фахівець з питань зайнятості Великобагачанської РП Полтавського ОЦЗ.
Фото автора.

Голови ОТГ поділилися досвідом і обговорили проблеми

29 листопада новий голова Полтавської ОДА Олег Синегубов зустрівся з представниками органів місцевого самоврядування. Був на цій зустрічі й Білоцерківський сільський голова І. В. Лещенко.

Присутні обговорили реформу децентралізації на Полтавщині, поділилися позитивним досвідом місцевого економічного розвитку та міжнародного співробітництва. Не оминули й проблем, які існують на сьогодні.

Представники територіальних громад говорили про відсутність співпраці між громадами та райдержадміністраціями, та чи не найбільшою проблемою вважають незадовільний стан

доріг. Вони активно дискутували з директором Агентства місцевих доріг у Полтавській області Олексієм Басаном про стан місцевих доріг та методи їх утримання взимку.

«Щодо доріг — це проблема, а «проблема» перетворюється на «завдання», яке ми з вами повинні вирішувати. Ми проаналізували роботу підрядних компаній. Як на мене, то 70% договорів із цими компаніями я б розірвав. Адже роботи на багатьох об'єктах може було вже завершити. А проекти 2017-2018 років — це вже робота правоохоронних органів. Ми будемо розбирати це ще не один рік», — наголосив Олег Синегубов.

Під час зустрічі в Полтавській ОДА.

Виконком Білоцерківської сільської ради та ветеранська організація глибоко сумують з приводу смерті

жителя с. Поділ, ветерана праці
**АВЕР'ЯНОВА
Юрія Івановича,**

жительки с. Поділ
**ДАЦЕНКО
Валентини Олександрівни,**

жительки с. Бірки,
ветерана праці, дитини війни
**МАЦЬКО
Ольги Макарівни**

і висловлюють щирі співчуття рідним і близьким покійних.

Анатолій Фененко: «Це моє село. Я за нього вболіваю і хочу, щоб воно стало кращим»

Із Анатолієм Миколайовичем Фененком я зустрівся в його робочому кабінеті на підприємстві «Білагро». Дізнавшись, що до нього завітав журналіст, він зустрів мене словами:

– Я теж свого часу закінчив вечірній університет журналістики. Куратором нашої навчальної групи був Іван Бокий. Він потім став головним редактором газети «Сільські вісті». Так що робота журналіста мені знайома, ми з вами, можна сказати, колеги. Це моя ідея була: поставити поряд із заголовком газети «Наша громада – єдина родина» малий герб Білоцерківської ОТГ.

І мимоволі поринув у спогади. Неквапно, наче гортаючи сторінки свого життя, він зупинявся на головних віхах, розглядав у глибинах минулого знайомі обличчя, пригадував епізоди... І від того його втомлене обличчя то вияснялося у посмішці, то стало сумним. Бо в житті, як на довгій ниві, було всього.

Із роду хліборобів

Народився Анатолій Фененко у Красногорівському сільському медпункті наприкінці 1959 року. 18 років прожив у Дзюбівщині, де мешкали його батьки. В школі проявляв неабиякі здібності до літературної творчості, випускав шкільну газету, а після закінчення інституту журналістики друкувався в районній газеті «Світло Жовтня» та обласному часописі «Комсомолец Полтавщини». Та все ж піти по журналістській стежині не судилося: тямучого хлопця більше тягло до механізації.

— У нас увесь рід від діда-прадіда був хліборобським. Батько мій усе життя пропрацював у колгоспі, був одним із передових комбайнерів, і мене привчив до техніки. Пам'ятаю, в якому захваті був я, 9-річний пацан, коли батько вперше підняв мене на комбайн РСМ-8! Був такий причіпний зернозбиральний мастодонт із захватом у 6 метрів, останній причіпний комбайн, більше таких у СРСР не випускали. Він буксировався гусеничним трактором ДТ-54, так званим «детухою». Цю техніку обслуговував екіпаж із 11 чоловік: тракторист, причіпник, комбайнер, помічник, ще 4 чоловіки стояли на накопичувачі, вилами розправляли соломку, яка

йшла. Шофер – дев'ятий, і ще двоє розвантажували вручну машину. Всього 11 чоловік, уявляєте! Сьогодні в нас у господарстві 7 комбайнів, а екіпажу всього 14 чоловік. А тоді на один комбайн – одинадцатеро!

Із 15 років працював на комбайні

Відтоді доля хлопця була вирішеною: працювати тільки в колгоспі, тільки з технікою! Тоді колгоспи розвивалися, на ланах працювали нові машини й агрегати, створювалися машинно-тракторні станції з ремонту техніки. В 1972 році правління колгоспу «Жовтень» на чолі з Іваном Миколайовичем Бондаренком побудувало нову майстерню, одну з перших у районі. Вона була оснащена токарними, фрезерними, свердильними, пресорними верстатами, був і ковальський цех. Свої знання, творчість та енергію в технічне оснащення ремонтної майстерні доклав на той час головний інженер колгоспу «Жовтень» Іван Іванович Фененко.

Із 15 років Анатолій щоліта працював помічником комбайнера. Після школи спробував вступати в сільгоспінститут, та не пройшов за конкурсом. Закінчив курси трактористів, відслужив у армії й знову подав документи в Полтавський сільськогосподарський інститут на факультет механізації. Цього разу наполегливого хлопця зарахували на навчання.

«Люди старого гарту працювали на совість»

Після закінчення інституту бюро райкому партії направляє молодого фахівця в районний відділ сільгосптехніки, причому не ким небудь, а одразу головним інженером. А через деякий час відбулося скорочення, й голова колгоспу «Жовтень» Олексій Гнатович Солод запросив Анатолія до себе. Як можна відмовити рідному колгоспові? Тож упродовж 14 років Анатолій Фененко пропрацював у Красногорівці головним інженером господарства.

— Хоч і лають радянські часи, але люди старого гарту працювали на совість, з повною віддачею, – говорить Анатолій Миколайович. – Багато було хороших механізаторів: Василь Григорович Сидоренко, Іван Дем'я-

А. М. Фененко.

нович Олєфір, Микола Миколайович Мороз. Я в них учився, гарні хлопці були, приємно було з ними працювати. Пам'ятаю Івана Петровича Полтавця, який став кавалером Ордена Трудової Слави 3-го ступеню. Прекрасні були ковалі: Андрій Андрійович Бондаревський, Петро Якович Андруський. Газоелектрозварником працював майстер своєї справи Іван Сергійович Михайлик, токарем — Василь Сидоренко...

Потім ударила перебудова, а слідом почався розвал колгоспів. У лихих 90-х А. М. Фененку довелося перепрофілюватися на приватного підприємця. Та незабаром кваліфікованого фахівця з багатим досвідом запросили в Красногорівське ПТУ-49. Там Анатолій Миколайович працював майстром виробничого навчання, викладав кілька спецпредметів.

А 2004 року засновники ТОВ «Білагро» Віктор і Юрій Кордубани запросили А. М. Фененка очолити машинно-тракторну бригаду підприємства. І ось уже 15 років його життя нерозривно пов'язане з товариством.

– Разом із Василем Ільченком,

Вадимом Тищенком, Віктором і Юрієм Кордубанами ми практично з нуля створювали тракторну бригаду. Вся техніка колгоспна була розграбована, вивезена, порізана на металобрухт. Був інвестор із Миргорода, фірма «Левада», спасибі їм, допомогли. Та настали часи, коли стара майстерня перестала задовольняти ТОВ «Білагро», яке швидкими темпами зростало й оновлювалося. Тож із 2018 року на підприємстві ведеться будівництво нової, сучасної майстерні, її планують ввести в дію до 2020 року.

Підтримали 90% виборців

Професіонала своєї справи, принципову та відповідальну людину, Анатолія Миколайовича шанують односельці. Його обрали депутатом Білоцерківської сільської ради по 11 округу (с. Дзюбівщина). Це найбільший округ у сільській раді: там проживає майже 250 виборців. І 90% із них довірили Анатолієві Фененку бути їхнім представником у сільраді.

А. М. Фененко працює в постійній комісії з питань промисловості, підприємництва, сфери послуг, містобудування, земельних відносин та

охорони природи.

– Моїм критеріям вимог до депутата Анатолій Миколайович Фененко відповідає найбільше, – висловлює свою думку голова ветеранської організації О.А. Кононенко. – Він дуже совісна людина, чудовий організатор, умілий керівник. Він душею вболіває за всіх своїх односельців, активно допомагає пенсіонерам, вникає в усі їхні проблеми. Що треба літнім людям? Не стільки матеріальна допомога, як моральна підтримка: щоб їх вислухали, поспівчували. А ще Анатолій Миколайович завжди відстоює інтереси своїх виборців. Жодна справа не робиться без участі небайдужого депутата: біля клубу впорядкували територію, випилили дерева й кущі, впорядкували тротуар між клубом і магазином, поставили новий дитячий майданчик, біля магазину поставили лавочки й дошку оголошень. Впорядковується кладовище й дорога до нього, загорнуто смітник, який стихійно виник у центрі села. З ініціативи А. М. Фененка в Дзюбівщині з'явилася красива автобусна зупинка. А ще Анатолій Миколайович — гарний сім'янин, виростив і виховав двох чудових доньок, а тепер радіє онукам.

Разом із чоловіком на одному підприємстві працює й дружина Антоніна Вадимівна Фененко. Вона бухгалтер машинно-тракторного парку ТОВ «Білагро».

– Я на посту цілодобово, 24 години, – стверджує Анатолій Миколайович. – Навіть уночі не прибираю телефон, він у мене на відстані витягнутої руки. А як депутат скажу вам: це моє село, я за нього вболіваю і завжди відстоюю.

Саме в цьому – жити для людей і працювати для людей – бачить сенс свого життя Анатолій Миколайович Фененко. І відмовлятися від цього кредо не збирається. Хоча можна вже, начебто, і збавити обороти: 15 грудня йому виповнюється 60 років. Тож ми від душі бажаємо ювілярові натхнення й наполегливості в досягненні намічених цілей, міцного здоров'я і сімейного щастя. І нехай нагородою Вам у ваших справах буде любов, шана і вдячність Ваших земляків!

Сергій МИКОЛЕНКО.
Фото автора.

Катерина Даценко в 90 років порається по господарству, вирощує курей і неохоче згадує минуле

«Навіщо його згадувати те, що було? Хай воно вже позаду остається». Такими словами зустрічає нас Катерина Гаврилівна Даценко, довідавшись про мету нашого візиту. Й одразу запрошує в хату.

16 грудня вона переступить 90-літній рубіж свого життя, тож згадати старенькій є що. Вона важко опускається на ліжко, над яким висить оповите рушником старе чорно-біле фото: молодий чоловік поряд із симпатичною дівчиною.

– Не пізнаєте? – посміхається старенька. – То ж я такою була, як заміж вийшла. Давне це діло, уже 37 років, як немає чоловіка. Помер молодим: горілка згубила. А що поробиш?..

Вона народилася на хуторі Чугугі (тепер село Вишняківка) під Бірками в далекому 1929 році. Тато деякий час учительовав у Білоцерківській школі, але щось там не заладилося, тож у пошуках роботи він подався в Полтаву. Мати не стала чекати батька: швидко знайшла собі іншого чоловіка й пішла жити до нього. А малу донечку лишила на бабусю.

– Невдовзі листиноша принесла листа від батька, – розповідає Катерина Гаврилівна. – Бабуся розгорнула його й читає. Батько пише мамі: чекай, знайшов роботу, житло, ось-ось приїду, заберу тебе з Катрусею. Куди там! Мами вже немає – заміж вийшла!

Як розповідали тітки, Катін батько дослужився до директора школи, та вона сама виявилася непотрібною ні йому, ні матері.

Самостійне життя без батьківського піклування і ласки змусило дитину швидко подорослішати. 12 років було Катерині, як вона вже робила за матір на городі, ціпом молотила квасоллю. У школі теж вчилася старанно, була однією найкращих учениць, до війни встигла закінчити 5 класів. Особливі здібності виявля-

ла до німецької мови: до початку окупації Катя вже вміла спілкуватися німецькою.

– Як німці заходили, ми жили у Бірках, позаду Трипутнів. Усі повиходили на дорогу, стоїмо і ми коло хати Явдохи. А мене баби наперед пхають, щоб я з німцями балакала, бо тільки я знала німецьку мову.

Два роки окупації нічим особливим не запам'яталися: з місцевим населенням німці поводитися доволі спокійно, нічого поганого не чинили. Мама в окупації навіть народила дитинку. Та коли вигнали непроханих гостей, довелося натерпітися лиха! Відступаючи, німці палили всі хати, чоловіків убивали, а дітей, жінок і старих, хто міг ходити, гнали на Кременчук. Під горою, розповідає старенька, жив дід Тихін, який мав карту місцевості й умів нею користуватися. Саме ця карта та ще, може, чиста випадковість урятували тоді односельців.

– Нас усіх вигнали на гору, – згадує Катерина Гаврилівна. – Тепер там садок, а тоді кукурудза росла. Німець на коні з автоматом напоготові жене нас, усю підгорянку, на Кременчук. Мама несла сестричку на руках, їй ще й року тоді не було. Був з нами й мій старший брат. Батька (вітчима) ми сховали вдома. Проїшли кілометрів п'ять. Коли під'їжджає до німця другий німець на коні, щось побалакали між собою, звернули з дороги і поскакали в кукурудзу. Ми залишилися без конвою напризволяще. Дід Тихін гукає: «Бігом, ховайтеся в кукурудзу!». Ми вскочили у кукурудзу. «Лягайте!» Ми полягли. Дід дістав із-за пазухи карту, дивиться на неї й

К. Г. Даценко зі старостою с. Поділ Н. І. Доброскок.

каже: «Двигаємося ліворуч!» І так поволі, пригинаючись, тишенько (а між нами була й мала дитина, не дай Бог, заплаче й видасть нас!) ми рухалися, куди скаже Тихін. Він вів нас до місця, де колись бригада була, а там, за оцінками діда, повинні були бути наші.

Ніч біженці просиділи в кукурудзі. Час від часу вітер доносив їдкий запах диму: то горіло їхнє село. Вночі повз них метрів за 10 проїхав танк, мало не зачепив! А міг би й переїхати...

– Вранці повставали, – продовжує бабуся, – а Гнидиха покійна каже: «Ой, серце в мене не на місці, піду я у село, подивлюся, що там робиться». Я за нею ув'язалася. Йдемо ми з нею й бачимо: усі хати догорають, а наша стоїть нез-

горена! Я бігом у хату, гукаю батька, а його немає. Пішла в кукурудзу, вона в балці росла. Гукаю батька там – ніхто не відгукнується... Раптом виходять із кукурудзи два солдатики, як зараз їх бачу: такі молоденькі, худі, грязні... Я так злякалася! А вони махають мені, мовляв, ми свої!

Після війни молоді вербували для роботи на шахтах Донбасу. Катерина погодилася, потрапила у Ворошиловградську область, працювала на шахті Горський. На той час їй не виповнилося й 17 років, а вона взялася за шахтарську лопату й горнула вугілля. Та довго не витримала: через рік розрахувалася й повернулася додому.

Далі на стор. 4.

Дні народження відзначають члени нашої громади:

15 грудня

СИДОРЕНКО ТЕТЯНА СТЕПАНІВНА

(с. Дзюбівщина) – 70 років;

ФЕНЕНКО АНАТОЛІЙ МИКОЛАЙОВИЧ

(с. Красногорівка) – 60 років;

16 грудня

ДАЦЕНКО КАТЕРИНА ГАВРИЛІВНА

(с. Поділ) – 90 років;

СОНИЧ ВАРВАРА МИХАЙЛІВНА

(с. Коноплянка) – 70 років;

МАЙОРНИКОВА ВАРВАРА МИКОЛАЇВНА

(с. Сидорівщина) – 65 років;

17 грудня

ПОЛОНСЬКА НАДІЯ ІВАНІВНА

(с. Бірки) – 80 років;

18 грудня

ТУР ВАЛЕНТИНА ЙОСИПІВНА

(с. Дзюбівщина) – 75 років;

19 грудня

ПЕРОВ МИКОЛА ВОЛОДИМИРОВИЧ

(с. Красногорівка) – 60 років;

20 грудня

МІНГАЗОВА СВІТЛАНА СЕРГІЇВНА

(с. Бірки) – 60 років;

24 грудня

СНАГОВСЬКИЙ ЯКІВ ГРИГОРОВИЧ

(с. Красногорівка) – 70 років;

ТРИТЯЧЕНКО ВІКТОР ІВАНОВИЧ

(с. Герусівка) – 60 років.

Виконком Білоцерківської сільської ради, рада ветеранів та члени громади вітають усіх іменинників і зичать величезного щастя, успіхів, благополуччя та міцного здоров'я. Хай на вашій життєвій дорозі вам щастить лише на гарних, порядних людей, які оточать вас теплом, розумінням, будуть вірними друзями й надійною підтримкою.

Так всього багато зичим,
Що й не полічить:
В мирі, радості, здоров'ї
Все життя прожить.

Хай воно прекрасним буде,
Як вишневий сад,
Хай воно приносить щастя
Вічний зорепад.

Хай приходять ранки
З добрими надіями,
Щоб завжди усі збувались
Задуми і мрії.

Катерина Даценко в 90 років порається по господарству, вирощує курей і неохоче згадує минуле

Закінчення. Початок на стор. 3

– Приїхала я в Бірки, побула трохи вдома і зрозуміла: матері я не потрібна, я в неї в покидьках! Ой, – раптом спохвачується Катерина Гаврилівна, – це я гріх собі заробляю. – І, зітхнувши, довго мовчить.

Важко старенькій згадувати минуле. Мало було в ньому приємних моментів, усе більше печаль, смуток і важка праця... Кілька разів вона вербувалася, змінювала роботу, переїздила з одного місця на друге. Поки, нарешті, працюючи дояркою в колгоспі, 1958 року виїшла заміж. За свого, тутешнього, Даценка Івана. Він уже був одружений, та невдало.

Однак молодому подружжю було ніде жити, тож у пошуках щастя подалися обом в Казахстан: піднімати цілину. Тоді це всіляко підтримувалося, бо йшло у відповідності з курсом партії й уряду. 1959 року народився синок Вася. Катерина полола буряки в колгоспі, Іван працював улітку на поливному, а зимою коло телят. Дружина взимку не працювала: господарювала вдома, а 1963 року подарувала чоловікові донечку Світлану. Вісім років сім'я жила на чужині й жила б, можливо, й далі, та настав час збирати сина до школи.

– Уявляєте собі, що таке Казахстан? – запитує бабуса. – Туди ж з'їхалися робітники з

усіх радянських республік: усі в одній кучі! І в школі теж: сила силенна казахів, татар, греків, турків. Чому може там навчитися дитина? І ми вирішили повернутися в Україну, щоб наші діти вчилися в українській школі.

Удома на зароблені гроші купили собі поганеньку хатинку, а згодом побудували в Подолі й нову, цегляну. Катерина Гаврилівна працювала на буряках, часто підміняла доярок: її досвід, уміння, старанність і безвідмовність цінувало начальство.

– Покійний Савка Васильович, наш бригадир, мною дуже дорожив, – розповідає Катерина Гаврилівна. – Я завжди в нього була «на підхваті», коли хтось із доярок захворіє, і треба було виручати. А в основному я буряки полола – аж до пенсії.

На пенсії теж роботи вистачало: тримала чимале господарство, гляділа свою улюблену онучку Ірочку: вона жила з бабусею. Тут, у Подолі, Іринка закінчила й школу.

Так і промайнули роки: у роботі, тривогах і клопотах. Що гарного було в житті, що запам'яталося? Гарного – нічого, впевнена старенька, а поганого переповідати не хочеться.

– Як вийшла заміж, два роки ми жили дуже гарно. Це справді була радість, яку я відчувала після довгих років поневірянь і заробітчанства. А потім пішла п'янка, пішла буйка...

Попри це, мудра жінка зуміла зберегти сім'ю, виростити й виховати дітей: чесних, порядних і працюючих. А ще виростила трьох онуків, діждалася трьох правнуків. Хіба це не щастя? Хіба це не щастя – мати рідних і близьких, які завжди прийдуть на допомогу, які тебе люблять, цінують і поважають? Василь уже вийшов на пенсію, та продовжує працювати в Сухорабівці на електростанції, Світлана живе з матір'ю, працює на ПП «БІАГР» у Білоцерківці.

Справді, важкі часи припали на життя ювілярки, але як змінився світ за ці 90 років! Від гасової лампи – до комп'ютера, від запряженого вола – до польотів у космос! Чи відчуває це старенька?

– Комп'ютер мені не потрібен, – каже Катерина Гаврилівна, – а мобільником я вмію користуватися! З Васею говорю по телефону мало не щодня. Світлана з дітьми спілкується, мені всі новини переказує. По телевізору, як випаде час, «Роксолану» дивлюся. А так – ніколи мені: треба вправлятися по хазяйству, огород глядіти, курей годувати...

Дай Бог здоров'я Вам і наснаги, шановна Катерино Гаврилівно, ще на довгі роки! З днем народження!

Сергій МИКОЛЕНКО.
Фото автора.

У Красногорівці змагалися майбутні воїни

4 грудня до Дня Збройних Сил України у Красногорівській ЗОШ I-III ступенів уже всьоме були проведені традиційні відкриті змагання з військово-прикладних видів спорту серед навчальних закладів району на кубок районної організації ТСО України імені Героїв Радянського Союзу Ф. О. Василенка і С. Й. Василенка (в минулому випускників цієї школи).

До організації й проведення змагань долучилися актив районної організації ТСО України, представники райвійськкомату, козаки Красногорівської куреня Українського козацтва та вчителі навчальних закладів з предмету «Захист Вітчизни».

У спортивній залі школи, прикрашеній державним прапором України, прапорами ТСО України та Красногорівської сотні Великобагачанського куреня Українського козацтва, ви-

козацтва В. І. Ворона, сержант 95-ї десантно-штурмової бригади Збройних Сил України, учасниця Операції Об'єднаних Сил на Сході України О. Ю. Олійник, отаман Великобагачанського куреня Українського козацтва Р. І. Рожко, учасник АТО О. Д. Новицький.

Урочисту лінійку, присвячену Дню Збройних Сил України, відкрив учитель з предмету «Захист Вітчизни» Красногорівської школи, курінний Українського козацтва В. П. Бірук.

Під час змагань зі стрільби з пневматичної гвинтівки.

шикувалися команди учасників змагань та запрошені гості: в. о. начальника відділу освіти, молоді та спорту Білоцерківської сільської ради Л. В. Якименко, голова Великобагачанської районної організації ТСО України А. В. Бандур, представник райвійськового комісаріату старший солдат К. М. Пилипенко, генерал-хорунжий Українського

Він передав слово почесним гостям, які виступили перед учнями. А далі розпочалися змагання з військово-прикладних видів спорту.

Змагання з розбирання і збирання автомата Калашникова провели представники райвійськкомату К. М. Пилипенко і О. Ю. Олійник та козаки Красногорівської козацької сотні

Владислав Чайка посів третє місце в змаганні зі стрільби й друге – в індивідуальному заліку.

М. О. Домошенко і В. В. Верещак.

У цьому виді змагань перше місце вибороли учні Рокитянської школи (керівник команди А. В. Григоренко), друге – учні ПТУ-49 (керівник В. Г. Сидоренко), третіми були учні Білоцерківської школи (керівник О. Д. Новицький).

В особистому заліку переміг учень Рокитянської школи Владислав Грищенко, другим був учень Красногорівського ПТУ-49 Сергій Сухомлин третьою – Марго Крупа з Рокитянської школи.

Усі переможці (команди й учасники) нагороджені грамотами райвійськкомату.

Найзапекліша боротьба розгорнулася на вогневому рубежі у змаганні зі стрільби з пневматичної гвинтівки. Найкращими були учні першої команди Красногорівської ЗОШ I-III ступенів, другими – команда Білоцерківської ЗОШ I-III ступенів, третій результат показала друга команда Красногорівської школи. Усі команди-призери отримали грамоти ТСО України.

В індивідуальному заліку найкращими стрільцями були учні Красногорівської школи:

Владислав Євлаш (перше місце), В'ячеслав Лиходід (друге) і Владислав Чайка (третє). Переможці в індивідуальному заліку нагороджені грамотами і значками «Влучний стрілець» ТСО України.

За сумою результатів із двох військово-прикладних видів спорту найкращою визнана перша команда Красногорівської школи, яка й завоювала перехідний кубок районної організації ТСО України.

Другими були рокитянські школярі, третіми – команда Білоцерківської школи. Вони відзначені козацькими грамотами.

В індивідуальному заліку перемогу здобув Антон Дебелій із Рокити, його відзначили грамотою і золотою медаллю, срібним призером став Владислав Чайка (Красногорівка), бронзовим призером – Едуард Гончарук (Білоцерківка).

Змагання відбулися на високому патріотичному рівні й ще раз засвідчили готовність молодого підростаючого покоління при потребі стати на захист своєї Вітчизни.

Володимир БІРУК,
учитель Красногорівської
ЗОШ I-III ступенів.